

Kapitel 1

Det tar ganska precis tre dagar innan exakt alla pratar om Nordens nya idol. Reklamen är överallt nu, det går inte att skrolla på Instagram eller öppna en sida på nätet eller se på tv utan att Mathias står där och tittar rakt in i kameran, rakt på mig, som tittar på honom och undrar vad det är som händer. Affischer med de andra deltagarna har också börjat poppa upp, jag har sett dem på busshållplatser och nere i centrum. De presenteras på samma sätt som Mathias, med namn som Ditte och Benjamin och Linus, men ingen av affischerna är ens i närheten av lika stor som den med Mathias utanför Ica.

På fredagen sitter vi hemma i soffan, mamma, pappa och jag, och äter tacos och tittar på *Afton med Alfie* som vi alltid gör. Fast tacosarna knappt smakar något, lyckas jag få i mig små, små bitar. Ända sen dagen när nyheten om talangshowen släpptes, är det som om min kropp har gått in i något slags zombie-mode. Jag blir inte hungrig. Mitt hjärta slår antingen väldigt fort eller otroligt långsamt, innan det hoppar över ett slag och sen sätter fart igen. Och jag har ett konstant surrande i huvudet, som distraherar mig på lektionerna och håller mig vaken om natten. Jag måste skärpa mig! Jag måste bli normal igen, låtsas som ingenting, men jag fattar inte hur det ska gå till.

– Titta, där är Lars Kristian, säger mamma och sträcker sig efter fjärrkontrollen för att höja ljudet.

Lars Kristian är en ganska högljudd och rätt så spinkig kille med skinnjacka och boots. Han är ofta på tv, och mamma älskar honom. Nu vinkar han till publiken i *Afton med Alfie*, och precis bakom honom står Chrissy. Mitt hjärta börjar banka fortare igen. Inte för att jag är kär i Chrissy längre, utan för att han kanske ska berätta något som har med Mathias att göra.

När de har satt sig i soffan drar Lars Kristian handen genom sitt skinande blanka hår, och Chrissy ler med kritvita tänder mot programledaren Alfie, som sitter bakom ett skrivbord.

– Välkomna hit, självaste Lars Kristian och Chrissy! säger Alfie. Mer applåder från studiopubliken. Så vänder han sig till Lars Kristian.

– Förra gången du var här var du manager för *Desire*, gruppen som det just nu går väldigt bra för i våra grannländer! Och du, Chrissy, har också varit här flera gånger och har många järn i elden. Men i kväll är ni här för att prata om något helt annat. Ta en titt på det här, säger Alfie rakt in i kameran, och en melodi som jag känner igen alldeles för väl börjar spelas, tillsammans med några bilder som visas i snabb följd. Jag har sett dem säkert tusen gånger den senaste veckan. Reklamen med Mathias. Jag hinner bara se en liten glimt av honom den här gången, innan klippet är slut och publiken applåderar igen.

– Berätta nu, Lars Kristian, säger programledaren. Vi har blivit terroriserade med den här reklamen ett tag nu, vad är det som pågår egentligen?

– Det som är *grejen*, alltså, börjar Lars Kristian. Det är att

vi helt enkelt ska hitta Nordens största, coolaste och mest begåvade artist mellan 12 och 18 år! Konceptet heter . . . håll i er nu! Det heter *Star Factory*, och vi ska göra superstjärnor av några *heelt* färska talanger, säger han och drar i gång applåderna ännu en gång.

– Ni har alltså rest land och rike runt, och utanför landets gränser också har vi förstått, för att hitta nästa stora tonårsstjärna, säger Alfie.

– Jo, men alltså, vi ser att det finns en tom nisch på marknaden för riktigt duktiga tonårsartister. Titta på Marcus & Martinus. Titta på Isac Elliot och Zara Larsson. Titta på *Justin Bieber*, för den delen, vad har de gemensamt? Jo, att de blev upptäckta otroligt tidigt. Lars Kristian gestikulerar.

– Så det vi vill, alltså, är att hitta precis de här personerna, kanske till och med innan de har kommit på att det är musik de vill hålla på med, och så presentera de bästa av dem för hela Norden.

– Ja, för det här är ett nordiskt koncept. Hur kommer det sig? frågar Alfie.

– Alltså, titta på Norge, va, titta på Sverige, på Danmark och Finland, vi har alla kört talangshower i parti och minut, och dammsugit vartenda hörn efter minsta lilla talang.

Publiken skrattar, och Alfie också. Han är på väg att avbryta.

– Men låt mig prata klart! säger Lars Kristian. Därför är det ju mycket bättre att vaska fram de här stjärnorna utan att bry sig om landsgränser, eller hur, nu när allting ändå streamas. Det är ju bra för oss allihop att vi delar med oss, hjälps åt och bygger något *tillsammans*, eller hur! Och det

tror jag att vi ska klara, vi har några *sinnessjukt* duktiga kids med oss, säger Lars Kristian.

– Och du är programledare, säger Alfie, och vänder sig till Chrissy.

Chrissy ler med sina vita tänder och drar efter andan för att svara, men han blir avbruten innan han hinner få fram ett enda ord.

– Det ska vi få höra mer om efter pausen! säger Alfie, och *Afton*-studion ersätts av chipsreklam. Det plingar i telefonen, ett meddelande från Emma. ”Kollar du på Afton? Fick du reda på om hon din danska kompis är med?”

Första gången jag såg reklamen var hemma hos Emma, och då sa jag att jag hade tyckt att jag såg en tjej som jag lärde känna i somras. Men det var bara för att hon inte skulle märka hur chockad jag var av att se Mathias.

Jag stänger av mobilskärmen. Och knäpper på den igen, meddelandet lyser mot mig. Av. På. Om jag öppnar det ser hon att jag har läst. Jag öppnar Instagram i stället. Två av tjejerna i min klass, Julia och Jasmina, har lagt upp var sin story från samma tv-soffa. ”OMGGGGGG det här blir så fett”, har Julia skrivit ovanför en lite suddig bild av tv-rutan med Lars Kristians gigantiska flin. Jasmina har lagt upp en story som visar tv:n och Julias stora leende i soffan bredvid henne. ”En som väntar på nyheter om MATHIAS”, står det, med massor av skratt-emojis och förälskelse-emojis under. Jag sväljer. Såklart. Det är inte bara jag som har sett ”Hela Norges drömprins” utanför Ica. Inte bara jag som skulle dö för lite nyheter om honom.

Chrissy och Lars Kristian sitter kvar i soffan när *Afton*

börjar igen.

– Välkomna tillbaka, vi har Lars Kristian och Chrissy på plats här med det största, och första för den delen, nordiska talangkonceptet någonsin – en talangtävling för tonåringar från hela Norden. Synd med åldersgränsen, annars hade jag anmält mig, säger Alfie och publiken skrattar som på kommando.

Mamma och pappa skrattar också. Jag hade nästan glömt att de fortfarande är här, så fokuserad är jag på att höra vad Lars Kristian ska säga.

– Ja, 18 är den övre åldersgränsen, och vi tror verkligen att vi har hittat ett gäng med riktig stjärnpotential, alltså, säger Lars Kristian.

– Så alla auditions är redan klara?

– Yes! Det vi gjorde var att ta några varv i varje land och försöka nosa rätt på de riktiga begåvningarna, som vi bjöd in till våra auditions. Med en så pass ung crowd är det sjukt viktigt, alltså, att de som inte går vidare efter audition slipper bli shameade på tv, säger Lars Kristian, och utlöser en ny runda med applåder.

– Och finns det någon riktigt stor stjärna bland deltagarna? frågar Alfie. Det låter som om han inte riktigt tror på det, men Lars Kristian bryr sig inte om det, det ser ut som om det bubblar i hela honom.

– Det kan du skriva upp! Här finns det massor! Vi har några riktiga *stars* från Norge, alltså, det måste jag bara säga, en ung herre bland annat, som jag misstänker kommer vara en riktig *dream boy* för väldigt många där ute, säger Lars Kristian och blinkar rakt in i kameran. Publiken tjoar och

visslar.

Det måste vara Mathias han menar. *Hela Norges dröm-prins*.

– Och vinnaren, då, vad får hen när allt är klart i höst? säger Alfie.

– Det är hela paketet! Vi snackar skivkontrakt, vi snackar turné, vi snackar låtar, vi snackar album, vi snackar management, säger Lars Kristian och håller upp ett finger i taget för varje grej han räknar upp.

– Och inte minst, vi snackar *fans*, säger han och lutar sig nöjt bakåt i stolen medan applåderna överröstar det Alfie försöker säga.

När klappandet har lugnat ner sig tar Chrissy ordet och säger att han verkligen ser fram emot att vara programledare med ett sånt *fresh* gäng. Men det är som om han har blivit liten och osynlig där i soffan, för Alfie ställer inga fler frågor till honom, och följer inte upp hans kommentar.

– Då återstår väl bara att säga att vi ser fram emot att det här drar i gång om en vecka, säger han i stället.

– Mina damer och herrar! LARS KRISTIAN! CHRISSEY!
Och applåderna tar aldrig slut.

– Oj oj, det blir ju spännande! säger mamma glatt bredvid mig, och jag rycker till igen.

– Tror jag ska gå och lägga mig, säger jag och fejkar en gäspning.

– Redan? säger pappa med bekymrad röst.

– Har varit så himla trött på sista tiden, ljuger jag. Det är verkligen inte sant, tvärtom så kan jag aldrig vila, för mitt huvud går på högvarv hela tiden.

Jag öppnar Emmas meddelande i sängen. Hon har skickat ett till nu: "Låter som ett coolt program?!" och med en stjärnögd emoji. Jag skickar "Sorry, hade mobilen på rummet" tillbaka. Vet inte om hon går på det. "Men coolt program, ja!! Spännande."

Emma svarar på en gång. "Sjukt coolt om du känner en som är med där ju!"

Jag kan ju bara säga det. Bara till Emma. Att jag känner killen som täcker halva väggen på Ica. Han som ska bli hela Norges drömprins helt plötsligt. Jag börjar skriva. "Nej, det var inte hon. Men jag måste berätta en grej . . . Det är egentligen han den där killen jag känner. Han på affischen vid Ica? Jag var ihop med honom i somras."

Men så börjar jag tänka på alla frågor. Från Emma, från Julia och Jasmina och alla andra som kollar på programmet, och till och med mamma och pappa. Då måste jag säga att det tog slut för att . . . för att vad då? För att jag tänkte att det skulle bli för svårt med avståndet och sånt. Om jag bara hade vetat. Det är *det här* som är svårt. Och vad ska jag säga om *Star Factory*? Ska jag ljuga och säga att jag visste om det eller inte? "Jag hade en pojkvän i somras, och nu har det visat sig att han ljög för mig hela tiden", liksom. Lagom pinsamt. Dessutom kan jag inte ens ringa honom. Han har blockat mig från sitt liv med flit. För att bli en *star*.

Jag suddar all text jag hunnit skriva. Skickar i stället: "Nej, det var inte hon, jag såg tydligen fel."

Kapitel 2

Jag behöver använda nästan all min viljestyrka för att inte titta upp när Emma och jag går genom centrum. Det är kväll, och av allt man kan göra är vi på väg hem till Sagen, där han och hans kompisar hänger. De har bjudit in Emma, och även om ingen precis har önskat sig att jag ska komma dit, så är jag också på väg.

Och när vi går förbi Ica kan jag liksom känna Mathias ögon på mig, högt där uppifrån väggen. Det är som om han följer mig med blicken. Nu har han hängt där i över en vecka. Emma fnyser.

– Jag orkar ändå inte kolla på det där, säger hon.

Hon tvärstannar och pekar upp på affischen. Jag stannar bredvid henne.

– Programmet! säger Emma förklarande och viftar med pekfingret upp mot Mathias.

– Hmm, säger jag.

– Alltså, det verkade lite coolt först, men nu när liksom *alla* pratar om det, tror jag inte att jag orkar, säger hon.

– Aha.

– Ska du? Kolla på det? Hon vänder sig mot mig. Jag tittar upp mot Mathias och låtsas att jag inte är ett dugg intresserad, inte bryr mig om vem han är, hela Norges drömprins, som hänger där och vakar över oss.

– Kanske. Är ju lite kul att se vad som är grejen. Just eftersom alla pratar om det, säger jag.

– Okej. Du kanske har rätt. Vill du komma till mig på lördag, då? Så kan vi se det tillsammans?

Jag blir omedelbart svettig i handflatorna. Jag kan ju inte se på *Star Factory* tillsammans med Emma. Inte när jag inte vet hur det kommer att vara, hur mycket eller lite Mathias är med, och hur tävlingen funkar egentligen. Tänk om jag reagerar precis som förra gången och blir helt konstig? Eller ännu värre, svimmar? Jag kan inte lita på mig själv när det gäller det här. Jag *måste* se det ensam.

– Kan inte. Jag ska till mormor, ljuger jag.

– Ah. Igen? Okej, säger Emma och börjar gå vidare. Kom, Sagen bor precis här borta.

Vi får ringa på tre gånger innan Sagen öppnar dörren in till källaren i huset där han bor.

– Tja, säger han och Emma ger honom en kram.

– Mysigt! säger Emma och håller kvar honom. Han lutar sig liksom mot hennes axel i stället för mot hennes kind, och mig tittar han bara lite snabbt på innan han vänder ryggen till och går in mot ett rum som det hörs höga ljud ifrån. Röster och musik och något mer. Vi följer efter honom.

– Tja killar, säger Emma och slänger med håret i dörröppningen. Jag står kvar bakom henne och lyfter tafatt handen mot de fyra som sitter där inne. Det är Sagen, som egentligen heter Sander, som bor här. Han sitter längst ut i en ganska sliten skinnsoffa, med en spelkontroll i händerna. Emma sät-

ter sig bredvid honom, tätt intill. Längre bort i soffan sitter Abdi, Per Henrik – som alla bara kallar Pelle – och Tobias, han går i vår klass. Tobias verkar förvånad att se oss här, men vänder snabbt blicken mot skärmen igen. Eller det är inte en skärm egentligen, utan en vit vägg och en projektor som fyller nästan hela väggen med bilder från bilspelen som de spelar. Bilden är delad i fyra delar, och alla spelare tydligt mot varandra.

Killarna spelar. Och spelar. Det händer ingenting annat på säkert tjugo minuter än att de sitter med var sin handkontroll och stirrar mot de fyra rutorna på väggen. De låter en massa, både när de förlorar och när de vinner. Jag kikar bort på Emma. Hon sitter klistrad mot Sagen, jublar när han jublar, och säger ”high five!” när han vinner. När blev hon intresserad av gaming? Jag tar upp mobilen och ser att mormor har skickat mig ett meddelande. ”Wow. Mathias på tv? Kram från mormor”, står det.

Så klart. Nu när reklamen syns på tv och inte bara på internet, och Lars Kristian har pratat om *Star Factory* hos Alfie, och säkert i morgonprogrammen på varenda tv- och radiokanal dessutom, så har förstås mormor också upptäckt det till slut.

”Ja, jättecoolt! Kram”, skriver jag tillbaka.

”Så spännande! Hälsa honom så mycket och säg lycka till”, skriver mormor och gör fem tummar upp.

Det svarar jag inte på. Mormor behöver inte veta att Mathias och jag inte har någon kontakt. Och hon kommer inte att berätta om honom för mina föräldrar, det är jag ganska säker på.

Det plingar i min telefon igen. Det är en notis från Instagram; Mathias har lagt upp något nytt. Min tumme darrar när jag öppnar posten. Det är två bilder. Den första ser ut att föreställa en musikstudio, med en massa instrument och mikrofoner och högtalare. Bild nummer två är en selfie, Mathias står vid den ena mikrofonen och ler lite snett, han har hörlurar på sig och tittar rakt in i kameran. Hans hår är rufsigt, precis så där som jag gillar det mest. Jag kan inte låta bli att le. ”Working hard or hardly working?!” har han skrivit under. Jag skärmdumpar båda bilderna och sitter där och bara tittar på dem. Aldrig har han känts längre bort. Där är han, i en häftig musikstudio och redo för tv, killen som alla pratar om. Och här sitter jag, i en tråkig källare i obygdan utan att ens vara bjuden. Jag klickar mig in på hans profil och tittar förvånat på antalet följare han har. Det har ju inte ökat sen i somras? Är det verkligen ingen som har hittat honom, efter all reklam? Det är ju jättekonstigt.

Eller kanske inte, inser jag när jag ser att han såklart har privat profil. Men varför skriver han plötsligt på engelska? Har han redan blivit som Chrissy? Tydligen. Nu när han håller på att få fans i hela Norge så tar han selfies och förbereder sig på att bli en riktig kändis. Tanken gör mig ledsen.

Jag lägger ner telefonen i väskan igen och ser mig omkring i källaren. För bara ett halvår sen hade det nog varit sjukt spännande att vara hemma hos Sagen, som är både äldre än vi och en av de mest populära. Men nu är det liksom inget med det här som känns särskilt coolt. Sitta och titta på när andra spelar? Jag skulle hellre vara hemma och sortera innehållet i min strumplåda. Jag tittar bort mot

Emma igen. Hon slänger med håret och försöker se cool ut, men jag genomsådär henne. Gissar att hon har fjärilar stora som kråkor i magen just nu, om hon verkligen är kär i Sagen. Den känslan känner jag ju igen. Och det sticker till i sidan av att tänka på Mathias igen, och på vad vi skulle ha gjort om han hade varit här.

– Vill du testa? frågar Tobias och räcker mig handkontrollen.

Jag skakar på huvudet.

– Okej, säger han och lutar sig tillbaka.

– Eller förresten, säger jag och tar den ur händerna på honom.

Jag tänker fortfarande på Mathias. ”Kom igen, Karoline”, skulle han ha sagt, ”tänk inte för mycket”. Så jag försöker att inte tänka på att jag sitter i Sagens källare med de populära killarna, eller att jag inte kan spelet och säkert kommer att göra bort mig. För vad spelar det för roll? Mathias är det enda som spelar någon roll. Och han är inte här.

– Du kan väl också vara med, Emma? säger jag. Och Sagen räcker henne frågande handkontrollen som han håller i.

– Nej, herreguuud, jag kan inte spela, jag är liksom *jättedålig!* säger hon med fånig röst, och jag känner irritationen bubbla inuti. Varför måste hon göra sig till så där?

– Nähä, okej, säger jag.

– Är du redo? frågar Sagen.

– Inte det minsta, säger jag, och han börjar skratta. Då skrattar Emma också.

Och så sätter vi i gång. Jag är otroligt kass, och flera gång-

er längs banan fastnar min bil och bara spinner med hjulen, eller kraschar in i väggen, och de andra skrattar åt mig när jag kör över mållinjen en halv minut efter dem.

– En gång till! säger jag och får spela igen.

Jag kommer sist en gång till, men Tobias säger att jag nästan hann i kapp Pelle.

Vi spelar flera gånger, Tobias och jag turas om, och efter ett tag blir jag faktiskt ganska bra. En gång vinner jag till och med över Abdi. Alla jublar, jag skrattar.

När vi går hemåt och jag säger hej då till Emma i korsningen där hennes pappa ska hämta henne, känner jag mig glad och lätt inombords. För en liten stund glömde jag bort Mathias. Men nu sköljer allt över mig igen.

Star Factory har premiär på lördag. Det är bara några få dagar kvar.

Kapitel 3

När lördagen äntligen kommer vaknar jag och blir nästan förvånad att dagen faktiskt är här. Men så är det ju, tiden går till och med när det känns som om den står stilla.

Mamma och pappa ska på middag hos ett par kompisar. Jag har sagt att Emma kommer hit, och de har köpt hem pizza och läsk och godis och allt som de tänker sig att vi är sugna på. Det är inte förrän de går ut genom dörren vid sextiden som det slår mig att jag måste äta hela pizzan själv, så att de inte börjar misstänka att jag har suttit här helt ensam. Plus det mesta av chipsen och godiset och läsken.

När programmet äntligen börjar har jag suttit beredd i en kvart. När var senaste gången jag satt och faktiskt väntade på att något skulle börja på tv? Kanske när jag tittade på barnprogrammen när jag var liten. Något säger mig att jag inte är ensam om att sitta och vänta nervöst i kväll. Tidningarna har skrivit att programmet har premiär samtidigt i hela Norden, och att ”det råder stor spänning kring det nya konceptet som ska försöka samla Norden framför tv-apparaterna i streamingens tidevarv”. Och så, äntligen, börjar det.

Introt ser ut som öppningen till en Hollywoodfilm, med mäktig musik med stråkar och trumpeter, och sen ett klipp som liknar dem från reklamen, med en massa